

aduersus hanc suam sententiam, atque adeo opere refutent, quod verbis docent, ac reprehendunt in aliis: inde adparet, si iusta tandem fiat rei totius aestimatio, alias longe subesse causas, cur illi nolint & Iuuenes & Viros inuicem de argumentis vtilibus disputare; quibus tamen causis recensendis nunc non immorabor; satis habiturus dixisse, quod, ex metu abusus, res ipsa, quae nec bonis moribus aduersatur, nec sanae rationi, atque adeo honesta est suâ naturâ, quin & interdum maxime necessaria, tollenda non sit, aut ex Scholis eliminanda.

§. 3.

Neque tamen ideo diffitemur, velut in omnibus rebus, ita & in hoc genere, cauendum esse, ne quid admittatur, quod aut parum idoneum sit, aut alienum a decoro, aut non dignum sapiente.

§. 4.

Quamobrem sub his Initiis Disputationum publicarum in hoc Illustri Gymnasio, duo, quasi in ipso earum limine constitutis nobis, agenda cum primis esse sum arbitratus. Quorum *unum* est, vt demonstramus, *licere*, Iuuenes in iisdem exerceri; *alterum* vero, quod ex illo consequitur, vt doceamus, intra quos *limites* illae debeant contineri, ne modum excedant, obseruatis & pietatis & naturae legibus.

§. 5.

Quod si vocum, *Disputationis* & *Scholae* consideranda vis sit, *disputare* quidem significat, ex accurata *Varronis de Lingua Latina*, sententia, §. 7. idem, quod, *purum facere*; atque adeo *Disputationem* scire dicas esse Sermonem, in quo *pura disponuntur verba*, ne sit confusus, sed diluceat, resectis videlicet iis, quae aut obscura videntur, aut parum conuenientia cum veritate. Quod animo complexi fuere, qui ita definiunt *disputationem*, quod sit *amica duarum sententiarum collatio*, a duobus aut pluribus, ingenii exercendi, ac veritatis confirmandae causa, legitime instituta.